

SCUFIȚA ROȘIE

de Evghenii Șvart

O schimbare e evidentă, în viața teatrală, în ce privește preocuparea, locul acordat spectacolelor pentru copii; cu înscrierea lor într-un registru de stare civilă aparte, încet-încet se conturează anumite criterii de apreciere specifice, devine posibilă o judecată de valoare concretă, la obiect. Deocamdată, e de semnalat că se prospectează în zona „spectacolului total”, cîntat și foarte mișcat, încercîndu-se fel de fel de mixturi în care liricul și comicul sînt luate în diferite proporții; de multe ori se face simțită tentația parodiei, iar contagiunea stilului revuistic nu e nici ea neglijabilă. Amestecurile acestora, compuse în joacă, în atmosfera de improvizare a repetițiilor, seamănă cu prăjiturile născocite de gospodine atunci cînd lasă deoparte „bibliografia de specialitate”, rețetele precise, acreditate de experiență, utilizînd după inspirație ingredientele de care dispune momentan cămara: uneori ies delicioase, dar se întîmplă și să nu poată fie servite musafirilor.

Scufița Roșie la Teatrul Giulești aparține acestei categorii, care tinde concomitent spre musical și spre un soi de revistă pentru copii. Schema basmului e cea știută de la Perrault; în versiunea lui Evghenii Șvart, în primul plan stă pădurea, cu populația ei pestriță de iepurași, urși, vulpi, șerpi și vervețe, adevărată lume completă, cu alianțe și dușmăni, cu interese divergente, cu înfruntări, tentații și capeane. Clasică vulpișă nu e numai vicleană, ci practică un spionaj rafinat, urmărind un complicat obiectiv de gradul II — căci dorește să parvină, lupul e un despot prost și bătăran, care-și bruf-tuește cel mai rău acoliții, în schimb iepurașii fac eforturi teribile spre a-și schimba caracterul, intuind că în unire stă puterea. Fărăte că morală e transparentă; dar nu e nimic rău în asta.

Simpatic, glumesc, cu un anume farmec incontestabil, spectacolul regizat de Alexa Visarion ilustrează în mod desăvîrșit starea de fapt din „plutonul doi” al montărilor adresate copiilor: căci există și aici — ce-i drept, rar (întocmai ca și în teatru adulților!) spectacole de vîrf, veritabile evenimente ale artei ca atare, căreia îi aparțin și pe care o onorează deopotrivă. Decorul simplu și aerat și costumele amuzante (scen-

nografia — Sanda Mușatescu) implu scenu de culori vii, muzica (Dan Ștefănică) e melodioasă, antrenantă, lesne de urmărit. Aceste calități de spontaneitate și comunicativitate nu sînt totuși suficiente pentru a asigura echilibrul launtric, coeziunea necesare oricărui spectacol; luînd moment cu moment, regizorul nu pare să se fi plasat vreodată și la distanța convenabilă pentru a îmbrățișa dintr-o privire întregul. Așa se explică o oarecare impresie de dezlinare (jenantă mai ales în ultimul act), ritmul inegal, demersul cam linear al fanteziei, eventual și anumite cursuri mai profunde, ținînd de coerența modalității stilistice; în definitiv, ce sens are ea mama Scufiței Roșii, disperată că nu-și găsește fetița, să se adreseze copiilor din sală (care-i dau prompt informația cerută, strigînd cu zeci de glasuri sonore și entuziaste propozițiunea concisă și esențială: „a mincat-o lupul!”), de vreme ce actrița nu-și modulează atitudinea în funcție de acest răspuns, ci-l neglijează, revenind la vechiul tip de convenție, pentru a cita o strofă lirică și a-și continua căutarea?!

Actorilor, înșă, specializați pentru teatru de proză și chiar pentru tonalitatea sa de cameră — implicit, pentru monotonia mijloacelor acestuia — schimbarea de diapazon le-a adus o binevenită învioreare și destindere; am avut impresia că întreaga distribuție pune o excepțională participare afectivă în efortul de a cînta sîrînd și alergînd, de a se călăra cu îndeminare, de a vorbi stînd cu capul în jos și de a-și reaminti exercițiile „cu animale” din anii de institut. Dacă oboseala acestui efort se cam vede și mai ales se cam aude în respirație și în voci, care-și pierd prea repede claritatea, singura concluzie posibilă e că antrenamentul unor solicitări similare trebuie neapărat continuat, permanentizat. Pentru o primă experiență, rezultatul important e dozajul fericit între elementul de personalitate al actorului și efectul „de mască” al unui asemenea tip de joc colectiv, care armonizează cumva și prin aducerea la același numitor. Am regăsit răsăful copilăresc al Rodicîi Mandache (Scufița Roșie), dar dezbrăcat de ostentație, am recunoscut energiile comprimate ale lui Mihail Stan (Șarpele), deși el însuși și le lua în glumă. Remarea e valabilă și pentru Olga Bucătaru (Vulpea), Athena Demetriad (Iepurașul), Luiza Derdarian-Marcoci (Veverița), Jorj Voicu (Ursul), Vasile Ichim (Lupul); ei au găsit, fiecare, destule soluții ingenioase pentru a grefa comportamentul specific animalului respectiv pe trăsăturile de caracter atribuite de fabulă, foarte omenești. Rolurile „de oameni”, mai sărăcăcioase și mai ingrate, au revenit Henci Codarcea (Bunica), Mariei Georgescu-Pătrașcu (Mama), și lui Sergiu Demetriad (un pădurar ultramodern, dotat cu talkie-walkie).

Ileana Popovici